

OBBÁGY LACUS

SZTORIK A PÁLYÁRÓL

– Ez történt a 2018/19-es futbalszezonban

„Csak az a vég! – csak azt tudnám feledni!” Madách Imre leghíresebb művében, Az ember tragédiájában Ádám szájából hangzik el ez a mondat, s tavasszal kiderült, futballberkekben is vannak, akik alighanem így gondolják: „Csak az a vég...” Elég, ha megnézzük, hogyan vesztette el a bajnoki címet a Liverpool és a Dortmund, hogyan esett ki a Bajnokok Ligájából például a Paris St. Germain és az Ajax, s hogyan zárta le Király Gábor profi pályafutását. Csak az a vég! – csak azt tudnám feledni? Vannak ám az ellenpóluson is; közéjük tartozhat a Manchester City, a Bayern München, a Ferencváros, és ami számunkra a legörömtelibb, a magyar válogatott is. Ők a haszonélvezői annak, hogy megtörtént és másmilyen lett az a bizonyos vég... A szezon lezárult, ideje konklúziót vonni, s bár Madách Imre drámája mellett valóban eltörpül, amit a futballpályákon láttunk, lesz mire emlékeznünk évek múlva a mögöttünk hagyott futballévből! Hogy mikre is? Kezdjük a nosztalgiát!

Amikor 97 pont sem elég a bajnoki címhez...

El lehet-e úgy veszíteni egy bajnoki versenyfutást, ha egy csapat 38 bajnoki mérkőzésen összesen egyszer szenved vereséget? El lehet-e úgy veszíteni egy bajnoki versenyfutást, ha az együttes kapusa 38 mérkőzésből 21-en nem kap gólt? El lehet-e úgy veszíteni egy bajnoki versenyfutást, ha az együttes két csatára is gólkirály lesz? El lehet-e úgy veszíteni egy bajnoki versenyfutást, ahogy idén a Liverpool tette? Fáj kimondani, de igen, el lehet! Valószínűleg Jürgen Klopp bandája a valaha volt legjobb ezüstérmese az angol futballnak, de aligha

vigasztalja ez a német edzőt – évek múlva már mindenki csak arra fog emlékezni, hogy megint nem sikerült, nem arra, hogyan is lett második a csapat... A BL-győzelem természetesen némi gyógyírt jelent, de ha a Mersey partján megkérdezik a szurkolókat, a többség alighanem a bajnoki címet választotta volna a nemzetközi siker helyett. S hogy miért is? Hiába volt sokáig a Liverpool a legeredményesebb angol klub, a Premier League 1992-es megalakulása óta egyetlen bajnoki cím sem került a vitrinbe, míg például a Manchester United játékosai azóta tizenhárom alkalommal ünnepelhettek (talán, ha Sir Alex Ferguson a Pool kispadján tölt el két és fél évtizedet, minden másképp alakul...). A bajnoki cím arrafelé már mindennel szemben prioritást élvez, s ki tudja, mikor lesznek legközelebb ilyen közel a győzelemhez, mert idén már szinte minden klappolt Kloppnál... Tavaly végre sikerült venniük egy világklasszis kapust Allison Becker személyében, aki talán az utolsó hiányzó láncszem volt a tökéletes gépezetben. A védelem vele és a másfél éve világrekordért szerződtetett Virgil van Dijkkel igen stabilá vált (a holland nálam az Aranylabda első számú esélyese!), amit csak tovább erősít a két szélén a fiatal Trent Alexander-Arnold és Andrew Robertson. A támadótrío már tavaly is

nagyon jól nézett ki, a Salah, Firmino, Mané hármas talán jelenleg a világ legerősebb támadóegysége. És a középpályán sem kutyaütők járatják a labdát: Fabinho, Wijnaldum, Naby Keita és James Milner mind tagjai a szűk elitnek... Szóval ez a Liverpool megérett a bajnoki címre, ennél tökéletesebb szezont aligha lehetett volna álmodni, és valószínűleg minden más országban jó eséllyel meg is nyerte volna a bajnoki versenyfutást. 97 pont, összesen egy vereség és mégis ezüstérmes... Hátborzongató, de ahhoz, hogy ne legyen meg így sem a bajnoki cím, kellett egy rivális is. Megérdemelten lett-e bajnok a Manchester City? Véleményem szerint igen, mert aki mínusz 7 pontról vissza tud kapaszkodni, s a szezon második felében végig óriási nyomás alatt, győzelmi kényszerben futballozva be tudja húzni az utolsó tizennégy bajnokiját, az megérdemli, hogy a legjobb legyen. És bár szerintem rengetegen vannak Magyarországon is, akik nagyon sajnálják Kloppot és a Liverpoolt (én is közéjük tartozom), el kell ismerni, bámulatos volt tavasszal a Manchester City. És hát legyünk őszinték: a Bernardo Silvéval, Kevin de Bruynéval, Leroy Sanéval, Sergio Aguérovval, Raheem Sterlिंगgel rohamozó manchesteri „kékeket” megszorogatni sem egyszerű, Jür-

gen Kloppék pedig egyenesen az utolsó játéknapi versenyben voltak. Jár nekik a pacsi – és a BL-győzelemért is!

Ha nem látjuk, nem hiszük el ezt a BL-tavaszt...

Merthogy a Liverpool nyerte meg idén a Bajnokok Ligáját, s nem mondhatjuk, hogy nem szolgáltak volna rá! Érdemes kicsit elidőzni ennél a sorozatnál, s nem is feltétlenül a házi döntőn, mert az nem páratlan a sorozat történetében (az már sokkal inkább az, hogy az Európa-liga döntőjét is ugyanannak a nemzetnek a két együttese vívta, mint a BL-ét, nevezetesen az Arsenal és a Chelsea), hanem azon, milyen pazar meccseket, csodás párharcokat és fordításokat láthattunk, különösen tavasszal. Hogy csak néhány példát hozzak... A Real Madrid 2-1-re nyert Amszterdamban, aztán hazai pályán megsemmisítő, 4-1-es verést kapott az Ajaxtól, s szégyenszemre a háromszoros címvédő már a legjobb tizenhat között búcsúzni kényszerült a sorozattól! Nem járt jobban a másik madridi csapat sem: az Atletico Madrid 2-0-ra verte odahaza a Juventust, s ismerve azt a kökemény stílust, amit Diego Simeone és bandája képvisel, szerintem senki nem tett egy fabatkát sem az olaszok továbbjutására. Aztán jött Cristiano Ronaldo, és hintett egy laza mesterhármast... (Majd kiderült, egy fecske nem csi-

nál nyarat, s az Ajax őket is elintézte...) Egy körrel később a Paris St. Germain idegenbeli 2-0-s győzelme sem volt elég a továbbjutáshoz a Manchester United ellen, mert a visszavágón 3-1-re kikapott odahaza – egy, a ráadásban befűjt véleményes tizenegyessel. Ugyanabban a fázisban a Tottenham otthon 1-0-ra verte a Manchester Cityt, a visszavágón pedig már 21 perc után 3-2 volt az eredmény Guardiola tanítványainak. Hihetetlen, felejthetetlen

meccs volt, amelyen a londoni csapat csak 4-3-ra kapott ki, így ők jutottak az elődöntőbe, ahol előbb a Liverpool verte meg Mohamed Salah és Roberto Firmino nélkül 4-0-ra azt a Barcelonát, mely az odavágón 3-0-ra diadalmaskodott, majd másnap a Tottenham összesítésben háromgólos hátrányból kezdte az utolsó 45 percet az Ajax stadionjában, s a 95. perc legvégén kicsikarta a továbbjutást. Ezért csodálatos játék a labdarúgás, ezt a futballtavaszt sokáig emlegetni fogjuk még! De nem a döntő miatt, melyről mindent elmond, hogy a játékezőnek sikerült lap nélkül lehozni – nem volt látványos és izgalmas meccs, de a Liverpool megérdemelte a győzelmet, Klopp pedig lemoshatja magáról, hogy a nagy siker kapujában mindig elbukik. Innentől kezdve már ő is edzőlegenda, s innentől kezdve békén hagyjuk a Mersey-partiakat, és más vizekre evezünk...

Börgatyába rázták magukat

Nemcsak az angol pontvadászat dőlt el drámai küzdelemben, hosszú évek után a Bundesliga is kiélezett maradt az utolsó fordulóiig. A Bayern Münchennek komoly kihívója akadt a Borussia Dortmund „személyében”, és sokan elhitték (többek között én is...), hogy ebben a szezonban valaki el tudja venni a Bőrnadrágosoktól a Salátástálat... Nagy hiba volt ebben az illúzióban ringatni magamat... A Bayern huszárós hajrát vágott ki, Dortmundban viszont megtört valami akkor, amikor bő egy hónappal a szezon vége előtt Münchenben kikaptak 5-0-ra – ez a meccs azért megmutatta a sárga-feketék hiányosságait és azt, hogy hiába a prima támadópotenciál, ha a védelem átjáróház. A Dortmund negyvennégy gólt kapott, tizenkettővel többet, mint a bajnok Bayern, s tizenötlettel, mint a bronzérmes Leipzig – ennyi benyelt találatnál nem lehet bajnokságot nyerni még Németországban sem. Persze ne marasztaljuk el őket nagyon az ezüstérem miatt, hiszen már a tény, hogy sikerült megráncigálniuk az alvó oroszlán bajuszát, önmagában dicséretes, és lenyűgöző volt az a felfogás, amivel Lucien Favre hétről hétre pályára küldte övéit. Olyan spilereket ismert meg idén a világ, mint a svájci Manuel Akanji, a marokkói Achraf Hakimi (aki a Real Madrid kölcsönjátékosaként futballozik Dortmundban), a dán Thomas Delaney és az angol Jadon Sancho, aki a következő évtized egyik legnagyobb reménysége. Marco Reus végre nagyjából sérülésmentesen játszott végig egy szezont, Paco Alcacer csak azért nem lett gólkirály és szerzett „csupán” tizennyolc gólt, mert rendszerint csereként lépett pályára (így is 2. lett a mesterlövészek listáján, és csak négytel szerzett kevesebb gólt, mint a végül megkoronázott Robert Lewandowski), de a portugálokkal Európa-bajnok Raphael Guerreiro, a néme-

tekkel vb-győztes (és a finálé egyetlen gólját szerző) Mario Götze és a belga Axel Witsel is kihozták magukból idén az X-faktort. A Liverpoolhoz hasonlóan ugyanakkor a Dortmundnak sem biztos, hogy lesz a közeljövőben ekkora sansza bajnokságot nyerni. Münchenben szinte az egész szezonban állt a bál (na nem az Oktoberfest miatt...); belharcok dúltak, a legnagyobb sztárok fúrták Niko Kovacot, sokan formán kívül játszottak, ráadásul Joachim Löw tavasszal három sztárt lelkiismeret-furdalás nélkül kipenderített a válogatottból: Jerome Boateng, Mats Hummels és Thomas Müller is fontos láncszemei voltak a 2014-ben világbajnok Nationalelfnek, de innentől csak a klubkarrierjükre kell, hogy koncentráljanak... Aligha tett jót ez a bejelentés a közhangulatnak... Az ősszel még semmi jel nem utalt arra, hogy a Bayern bajnok lesz, de aztán rájöttek arra, hogy bajnoki címmel kellene elköszönni a biztos távozóktól: Franck Ribérytől, Arjen Robbentől és Rafinhától. Bónuszként a kupát is behúzták – ezek után több mint felelőtlen-ség lenne elküldeni Niko Kovacot...

Gulácsi az év legjobbjában Németországban!

Ha már szóba hoztam a Leipzigit... Bizony, elmúltak azok az idők, amikor a Bayern-Dortmund versenyfutásba a Leverkusen, a Schalke, a Stuttgart vagy a Werder Bremen szólhatott csak bele, az elmúlt három évben immár másodszer állhatott dobogóra a Red Bull energiáitál által szponzorált lipcsei alakulat, ezáltal jogot szerzett arra, hogy jövőre újra a Bajnokok Ligájában induljon. Persze, ez aligha érdemelne karaktereket ezeken a hasábon, ha nem lenne a történetnek lényeges magyar vonatkozása, de van, hiszen a klub első számú kapusa Gulácsi Péter, míg védelmének oszlopa a közel egy éve honosított Willi Orban. Nos, hogy ők mennyire komoly részt vállaltak a csapat sikereiből, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a Leipzig kapta a legkevesebb gólt a szezonban (mindössze huszonkilencet), s a tekintélyes Kicker szaklap szerint a magyar válogatott első számú kapusa lett az

egész Bundesliga-idény legjobb játékosa! Nem legjobb kapusa, legjobb játékosa!!! Hihetetlen teljesítmény, talán Király Gábor óta nem ért ekkora elismerés magyar labdarúgót Németországban (pedig nem akármilyen karriert futott ott be például Lisztes Krisztián, Dárdai Pál vagy Huszti Szabolcs), aki a Hertha színeiben brillírozott éveken keresztül. Immár tíz éve, hogy az egyiptomi U20-as világbajnokságon, ahol bronzérmes szerzett, végleg berobbant a köztudatba Gulácsi, s bár sajnálhatjuk, hogy abból a generációból más ekkora karriert nem futott be (Németh Krisztiánnak lehetett volna erre még reális esélye), a Liverpoolot is megjárt kesztyűs sikerének örülünk, s becsüljük meg: Gulácsi Péter évek óta a világ egyik legjobb bajnokságában véd, s az egyik dobogóséyles első számú kapusa! Maradjon ez így!

Dárdai: „Ez jó mulatság, férfimunka volt!”

Gulácsi Péter mellett Németországban figyeltünk egyrészt az 50. Bundesliga-gólját tavasszal megszerző Szalai Ádámmra, valamint a Hertha BSC vezetőedzőjére, Dárdai Pálra is. Dárdai játékos pályafutása után is megmaradt a berlini klub kötelékében: előbb a fiatalokkal dolgozott, majd négy és fél éven keresztül a felnőtt csapatot dirigálta. S milyen jól tette! 2015. február 5-én kiesőhelyen vette át a fővárosi együttest, melyet első fél szezonjában az élvonalban tartott, majd a következő években kétszer is nemzetközi kupaszereplést érő helyre kormányzott (micsoda pálfordulás, a szó szoros értelmében...). Már játékosként is klubrekorder volt 286 pályára lépéssel, edzőként pedig harmadik az örökrangsorban – mindkettő bámulatos eredmény! A kieséstől négy teljes szezonja alatt egyszer sem kellett tartania, pedig a klub soha nem engedhetett meg magának nagy pénzszórást, mégis olyan skalpokat gyűjtött az évek alatt, mint az akkor BL-szereplő Mönchengladback elnaspángolása (3-0), a Dortmund, Leverkusen, Leipzig két vállra fektetése, s tavaly ősszel végre a Bayern Münchent is sikerült elkapniuk. Egyszer kupaelődöntőbe is jutott a társaság, de nagy vágya,

hogy hazai pályán, Berlinben vívhasson kupadöntőt, álom maradt. Idővel már nemcsak a védelmet sikerült stabilizálnia, a támadósor is kreatívabb lett, szerintem egy szurkoló sem volt, aki elégedetlen lett volna Dárdaival és az a játéktílussal, amelyet képviselt. Ám ez a kaland most véget ért – s valahol ezt minden magyar futballbarát sajnálja, mert Dárdai Németországban hazánk hírnevét is öregbítette. Abban azonban biztosak lehetünk: ha most pihen is kicsit, letett már ő annyit az asztalra, hogy ne a nulláról kezdje, s ne a Herthához menjen vissza (ahol egyébként továbbra is tárt karokkal várják): lesz még ő topcsapat edzője!

Királyként kezdte, legendaként vonul vissza!

Nemcsak Dárdaitól búcsúzott a Hertha: Király Gábortól is, aki válogatottsági rekordként, az Európa-bajnokság korrekordereként, negyvenhárom évesen döntött úgy, hogy szögbe akasztja sűrű mackóalsóját és kapuskesztyűjét. Pályafutása talán legszébb éveit éppen Berlinhez kötik, de szép

éveket töltött Angliában is, ott is jó szívvel emlékeznek rá – visszavonulása mégis kicsit méltatlanra, dicstelenre sikerült, hiszen nevelőklubja, a Haladás kiesett az élvonalból, s utolsó évében a szokásosnál többet hibázott a gólvonal előtt... Mégis elkészerítő lenne, ha csak az utolsó egy éve alapján ítélnék meg őt. A Hertha színeiben a Bajnokok Ligájában védett, s a Milan elleni pontszerzés hőse volt (abban az időben jobb kapusnak tartották, mint Oliver Kahnt!), a Crystal Palace színeiben pedig kivédte Wayne Rooney tizenegyesét. Nem jutottunk volna ki harminc év után egy világeseményre, a franciaországi Eb-re, ha a norvégok elleni pótselejtező elején nem véd hatalmas bravúrral – s aztán a torna legszebb védését is ő mutatta be Kevin de Bruyne löketénél. Király Gábor legenda, a magyar labdarúgás emblematikus figurája, és a mi emlékezetünkben is így kell, hogy megmaradjon!

Egy csillaggal több, de egy csillaggal kevesebb...

A Ferencváros harmincadik bajnoki címéhez egy percig sem férhetett kétség, de a klub szurkolójaként rossz látni az egyre erősödő tendenciát, miszerint minden nagy tudású edző azt hiszi, csak külföldiekkel lehet sikereket elérni (üde kivétel a Debrecen, ahol alig alkalmaztak idegenlégióst a szezonban, mégis bravúros bronzérem lett a jutalmuk). Sergij Rebrov sem nagyon bízott a magyarokban: egyedül Dibusz Dénes és Lovrencsics Gergő számított biztos alapembernek, ha nem volt sérült, még Sigér Dávid is, de például a való-

gatott keretben rendszerint számításba vett Varga Roland többször kimaradt, az igazán meglepő azonban Böde Dániel mellőzése volt. A közönségkedvenc csapatkapitány összesen 297 meccsen lépett pályára zöld-fehér mezben, s 131 gólt szerzett, s azért szerződik vissza az „alma materbe”, Paksra, mert még játszani szeretne. Lehet, a harmincadik bajnoki cím újabb csillagot hozott a klubnak (a harmadikat), de közben el is vesztett egyet azok közül, akik még igazán fradisták voltak ebben a csapatban – ám ezzel a tennivalóval Rebrovnak kell majd megküzdenie, s a balhét is ő fogja elvinni, ha a légiósokkal sem jön az áttörés a nemzetközi kupában... A Mol Vidi tavaly megmutatta, hogyan is kell ezt csinálni, igaz, az őszi menetelésük tulajdonképpen a bajnoki címükbe került... Mindenképpen emeljünk kalapot a fehérváriak előtt, akik bravúrosan helytálltak a BL-selejtezőkben, majd kis híján továbbjutottak az Európa-liga csoportköré-

ből, s a Groupama Arénában 2-2-t játszottak a későbbi győztes Chelsea-vel. A magyar bajnokság színvonala nem eget rengetően magas, de legalább izgalmas volt a kiesés elkerüléséért vívott harc. A Diósgyőr megint megúsza, a Kisvárdai is bent maradt abszolút újoncként (a szezon egyik meglepetésembere a kapusunk, a brazil Felipe volt – nesze neked, egy újabb légiós...), így a Haladás mellett az utolsó kilenc meccsből nyolcat elvesztő MTK esett még ki az első osztályból.

Irreális a Real és a Barca két arca...

Kicsit csapongó írásom végéhez közeledünk, de a két spanyol gigászról még nem is nagyon beszéltem, egészen eddig... A Real Madrid-

nak nemcsak önmagához képest volt pocscék szezonja, egyébként is; az, hogy három Bajnokok Ligája-győzelem után elfogyott a motiváció, valahol érthető, ugyanakkor már akkor lehetett látni, nehéz szezon vár a Bernabeu közönségére, amikor azt hitték, Cristiano Ronaldót lehet pótolni egy Mariano Diazzal... Szerintem egy kezünkön meg tudjuk számolni a Real jó meccseit a szezonból, ám ne felejtsük el, hogy ezek a játékosok verték körbe három évig a világot, s több mint ezer napig ültek Európa trónján. Navas, Varane, Marcelo, Modric, Kroos és Bale nem lettek rosszabb futballisták, mint korábban, de látni kell, sőt, már tavaly látni kellett volna, hogy bőven ráfér a vérfrissítés a keretre... Az elmúlt hat évben négy Bajnokok Ligáját nyert a Real Madrid, nagyjából ugyanazzal a garnitúrával... Muszáj volt újra kinyitni a bukszát, Florentino Perez pedig nem is vacakolt sokat, már június közepére klubrekordnyi pénzt eltapsolt (konkrétan 303 millió eurót), mondjuk Eden Hazardban, Luka Jovicban, Éder Militaóban és Ferland Mendyben bőven van potenciál... Erős lehet jövőre a Real, de az idei év nem róluk szólt, hanem inkább a Barcelonáról, bár Katalóniában is vegyes érzéseik lehetnek a szurkolóknak. A hazai pontvadászatot évről évre nem nagy kunszt besöpörniük, ám a Bajnokok Ligájában a tavalyi évhez hasonlóan idén is háromgólos előnyről estek ki, ráadásul a spanyol kupa fináléját is elveszítették a Valenciával szemben. A szezon bizonyos részeiben nekem úgy tűnt,

nagyon egyemberes ez a csapat, ha Lionel Messinek nem ment, nem volt, aki a helyére lépett volna (a másik kulcsfigura Ter Stegen volt, de az régen rossz, ha a Barca legjobbja a kapusa...), s talán ezen múlt, hogy nem sikerült 2015 után újra fináléba jutniuk a BL-ben. Ivan Rakitic és Philipp Coutinho kifejezetten pocscék idényt futottak, utóbbi érkezését pedig mekkora várakozás előzte meg... És ismerjük el, Gerard Piqué, Sergio Busquets, Jordi Alba és Luis Suarez sem a jövő emberei – mindannyian elmúltak már harmincévesek, lehet még néhány jó évük, de érdemes felkészülni a pótlásukra. És Messi sem lesz már fiatalabb – megtalálni az utódját legalább akkora kihívás lesz, mint az olvasásban idáig eljutni, de már nincs messi a vége...

Nekünk 8 – ezért leszünk ott a 2020-as Eb-n!

Zárjuk összefoglalónkat egy vidám témával: a magyar labdarúgó-válogatott négy meccsen szerzett kilenc pontjával vezet az Eb selejtezős csoportját! Igaz, egy meccsel többet játszottunk, mint a riválisaink, mégis jogos az optimizmus, és ne kiabáljunk el semmit, de azt hiszem, jó esélyünk van arra, hogy kijussunk a jövő évi, részben hazai rendezésű Európa-bajnokságra! Nyolc évvel alá is tudom ezt támasztani!

1. Az 1986-os vb-selejtezők óta nem álltunk első helyen a nyári szünetben, a mai napig az az utolsó világbajnokság, amin a magyar csapat is részt vett.
2. Zsinórban öt meccset nyert meg hazai pályán a magyar válogatott, amire emberemlékezet óta nem volt példa (legutóbb több mint tíz éve, azelőtt meg negyven...).
3. A selejtezőkön hazai pályán már legyőztük a legutóbbi világbajnoki ezüstérmes horvátokat és a legutóbbi Európa-bajnoki bronzérmest, Walest is (felkészül: Szlovákia?)!
4. Marco Rossi személyében olyan szövetségi kapitány ül a kispadon (már amikor épp nincs eltiltva...), akiben hisznek a játékosai, s aki tudja, mit akar játszani a

válogatottal. Van koncepciója, ami sajnos nálunk ritka (talán ez Dárdainál és Bernd Storcknál volt igazán felfedezhető az elmúlt harminc évben).

5. Kialakult nagyjából a mag, ami azért nagy szó, mert Rossinak egyáltalán nem volt ideje kísérletezésre (a barátságos meccseket ugyanis elpazaroltuk George Leekensre – emlékszik még valaki a balga belgára egyáltalán?). Mégis, akik mellett láthatóan biztosan letette a voksát (Gulácsi Péter, Baráth Botond, Willi Orban, Lovrencsics Gergő, Nagy Ádám és Szalai Ádám), egytől egyig rászolgáltak a bizalomra.
6. Willi Orban honosításával többet szerzett a magyar futball egy játékosnál. Nemcsak azért, mert a nyugat-európai futballközégből érkezett, ahol bizonyára kiváló edzők dolgoztak vele, de Gulácsi Péterrel évek óta egy csapatban futballozik, s ez az ösz-szeszokottság stabilitást ad nemcsak a védelemnek, de az egész csapatnak is.
7. Pátkai Máté nem sértődik meg, ha győztes gól után a kispadon kezd, a következő meccsen újra győztes gólt szerez. Dzsudzsák Balázs nem nagyképűsködik a száz válogatottságával, hanem kite-szi szívét-lelkét a pályára, az előretolt centerünk, Szalai Ádám pedig vállalja a brusztolást, ami igen hálátlan és nem is látványos feladat, de ha kell, a 95. percben saját kapuja előtt pöcköli el a labdát a gólrá szomjazó Gareth Bale elől. Ja, és van egy európai szemüvegen keresztül nézve is tehetséges fiatalunk, Szoboszlai Dominik, aki a Salzburg színeiben egyre többet játszott a tavasszal, s összel a Bajnokok Ligájában is bemutatkozhat majd.
8. Ezek a tényezők és játékosok mind kellet-tek ahhoz, hogy szurkoló és csapat újra egymásra találjon. Ki emlékszik már arra, hogy nem is olyan régen meg kikaptunk Andorrától és Luxemburgtól? Most úgy zeng húszezer torokból meccs után az „Isten áldd meg a magyart”, hogy egyszerűen nem történhet ez másképp: meg fogja áldani az Isten, ott leszünk a 2020-as Európa-bajnokságon!!!

